

РОБЪРТ ШЕКЛИ

СЛУЖБА „ПРЕМАХВАНЕ“

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1983

chitanka.info

Посетителят трябваше да бъде спрян в приемната, тъй като мистър Фъргюсън приемаше хора само по предварителна уговорка, освен ако те не бяха някои важни личности. Времето му струваше пари и той трябваше да го пази.

Но секретарката му мис Дейл бе млада и лесно се подвеждаше, а посетителят бе възрастен, облечен в старомоден английски костюм от туид, носеше бастун и държеше гравирана визитна картичка. Мис Дейл го помисли за важна особа и го въведе направо в кабинета на мистър Фъргюсън.

— Добро утро, сър — поздрави посетителят веднага щом мис Дейл затвори вратата. — Аз съм мистър Езмънд от Служба „Премахване“. — Той подаде на Фъргюсън визитната си картичка.

— Да, разбирам — каза мистър Фъргюсън, ядосан от липсата на усет към посетителите у мис Дейл. — Служба „Премахване“? Извинете, но аз нямам нищо, което да желая да премахнете. — Той се изправи, за да прекъсне визитата.

— Наистина ли нищо? — попита мистър Езмънд.

— Абсолютно нищо. Благодаря за посещението.

— Ще приема тогава, че вие сте доволен от хората, които ви заобикалят.

— Моля? Какво ви влиза това в работата?

— Но, мистър Фъргюсън, та в това се състои дейността на Служба „Премахване“!

— Вие се подигравате с мен — каза Фъргюсън.

— Ни най-малко — леко изненадан, каза мистър Езмънд.

— Искате да кажете — засмя се Фъргюсън, — че вие премахвате хора?

— Точно така. Не мога да ви представя никакви лични препоръки, защото ние се стараем да избягваме всякаква гласност, но мога да ви убедя, че сме стара и почтена фирма.

Фъргюсън се вгледа внимателно в спретнатия седнал вдървено Езмънд. Той не знаеше как да приеме всичко това. То, разбира се, беше шега. Всеки можеше да го разбере.

Трябваше да бъде шега.

— И какво правите с хората, които премахвате? — попита весело Фъргюсън.

— Това — отговори мистър Езмънд — е наша грижа. Те в действителност изчезват.

Фъргюсън стана прав.

— Добре, мистър Езмънд. С какво в същност се занимавате вие?

— Нали ви казах? — отвърна Езмънд.

— Оставете тези неща. Вие не говорехте сериозно... Ако си мислех, че говорите сериозно, щях да повикам полиция.

Мистър Езмънд въздъхна и стана.

— Ще приема тогава, че не се нуждаете от нашите услуги. Вие сте напълно доволен от вашите приятели, роднини и съпруга.

— Моята съпруга ли? Какво знаете за моята съпруга?

— Нищо, мистър Фъргюсън.

— Да не би да сте разговаряли с нашите съседни? Скандалите, които имахме, не означават нищо, абсолютно нищо.

— Нямам никакви сведения за вашето семейно положение, мистър Фъргюсън — каза Езмънд и отново седна.

— Тогава защо попитахте за съпругата ми?

— От практиката си сме установили, че браковете са нашият главен източник на приходи.

— Да, само че в моя брак всичко е наред. Ние с моята съпруга се разбираме отлично.

— В такъв случай вие не се нуждаете от Служба „Премахване“ — каза мистър Езмънд, вземайки бастуна си подръка.

— Почакайте за миг. — Фъргюсън започна да се разхожда из кабинета си с ръце на кръста. — Не вярвам ни дума от това, което ми казахте. Разбирате ли? Нито дума. Но да допуснем за миг, че вие не се шегувате. Само да допуснем, бихте ли... каква ще е процедурата, ако аз... ако аз поискам...

— Достатъчно е само устното ви съгласие — каза мистър Езмънд.

— Заплащането?

— След премахването, но не и преди това.

— Не че ме интересува — побърза да каже Фъргюсън. — Но съм любопитен. — Той се поколеба. — Болезнено ли е?

— Ни най-малко.

Фъргюсън продължи да крачи из кабинета.

— Ние с моята съпруга се разбираме отлично — каза той. — Женени сме от седемнадесет години. Разбира се, в съвместния си живот хората винаги имат трудности. И това трябва да се очаква.

Лицето на мистър Езмънд остана безизразно.

— Човек свиква да прави компромиси — продължи Фъргюсън. — А аз съм попрехвърлил възрастта, когато някое мимолетно увлечение може да ме накара да... да...

— Напълно ви разбирам — каза мистър Езмънд.

— Искам да кажа, че съпругата ми понякога може да си проявява трудния характер. Да ругае. Да се заяжда. Предполагам, че имате информация за това.

— Никаква — каза Езмънд.

— Сигурно имате! Сигурно сте имали особена причина, за да ме посетите!

Мистър Езмънд сви рамене.

— Както и да е — рече унило Фъргюсън. — Минал съм възрастта, когато мога наново да устройвам живота си. Но ако нямах съпруга? Ако можех да установя една връзка, да речем, с мис Дейл? Това, предполагам, би било приятно.

— Изключително приятно — съгласи се мистър Езмънд.

— Да. Такава връзка би имала преходна стойност. Тя ще е лишена от онези здрави морални устои, върху които трябва да се гради едно сериозно начинание.

— Тя ще бъде просто приятна — каза мистър Езмънд.

— Точно така. Приятна, разбира се. Мис Дейл е привлекателна жена. Това никой не може да отрече. Тя има спокоен нрав, сговорчива е по природа и обича да доставя удоволствие на хората. Това напълно би ме задоволило.

Мистър Езмънд се усмихна любезно, стана и се отправи към вратата.

— Мога ли да ви се обадя? — попита внезапно Фъргюсън.

— Имате визитната ми картичка. Можете да ме намерите на този телефон до седемнадесет часа. Но дотогава ще трябва да решите. Времето е пари, нашите разписания трябва да се спазват.

— Разбира се — съгласи се Фъргюсън. Той се изсмя неискрено. — Все още не вярвам нито дума от всичко, което ми казахте. Аз дори не знам какви са условията ви.

— Умерени, уверявам ви, за човек с вашето положение.

— И сигурно не бива да си спомням, че някога сме се срещали и разговаряли с вас?

— Естествено.

— И вие наистина ще бъдете на този телефон?

— До седемнадесет часа. Довиждане, мистър Фъргюсън.

След като Езмънд си отиде, Фъргюсън забеляза, че ръцете му треперят. Разговорът го бе разстроил и той реши незабавно да го заличи от паметта си.

Но това не се оказа толкова лесно. И макар че съвсем съвестно се наведе над книгата си, като заставяше писалката си послушно да пише, той си припомняше всяка дума, казана от Езмънд.

Служба „Премахване“ бе научила по някакъв начин за недостатъците на съпругата му. Езмънд бе казал, че тя е свадлива, ругателна и заядлива. Колкото и неприятно да му беше, той бе принуден да признае, че това е истина. Трябваше един страничен човек да прецени нещата с трезви, безпристрастни очи.

Той се залови отново с работата си. Но в това време влезе мис Дейл със сутрешната поща и мистър Фъргюсън бе принуден да признае, за кой ли път, че тя е изключително привлекателна.

— Това ли е всичко, мистър Фъргюсън? — попита тя.

— Моля? Да, поне засега — отвърна Фъргюсън. Той дълго гледа към вратата, след като тя си излезе.

Беше му невъзможно да работи повече. Реши да си отиде незабавно у дома.

— Мис Дейл — рече той, като си обличаше палтото. — Налага ми се да изляза. Страхувам се, че ще се натрупа доста работа. Ще ви бъде ли удобно да останете да поработите с мен една-две вечери тази седмица?

— Разбира се, мистър Фъргюсън — отвърна тя.

— Няма ли да попреча с това на някои ваши планове? — опита се да се пошегува Фъргюсън.

— Какво говорите, сър.

— Аз ще... аз ще компенсирам загубата на време. Довиждане!
С пламнали бузи той побърза да напусне кантората.

У дома жена му тъкмо приготвяше прането за пералнята. Мисис Фъргюсън бе дребна безцветна жена с малки тъжни бръчки около очите. Изненада се, като го видя.

— Рано се връщаш — каза.

— Нещо лошо ли има в това? — попита Фъргюсън с бодрост, която го изненада.

— Не, разбира се...

— Ти какво искаш? Да се убивам от работа в онази кантора ли? — озъби се той.

— Кога съм казвала?...

— Бъди добра да не спориш с мен — рече Фъргюсън. — Не се заяждай!

— Не се заяждам! — изкрещя мисис Фъргюсън.

— Ще отида да полегна малко — каза Фъргюсън.

Той се изкачи на горния етаж и застана пред телефона. Нямаше вече никакво съмнение — всичко казано от Езмънд бе истина.

Погледна часовника и с изненада откри, че бе вече пет без четвърт.

Фъргюсън започна да крачи неспокойно пред телефона. После погледна визитната картичка на Езмънд и образът на елегантната, привлекателна мис Дейл изплува пред очите му.

Той се втурна към телефона.

— Служба „Премахване“. На телефона мистър Езмънд.

— Обажда се мистър Фъргюсън.

— Да, сър. Какво решихте?

— Реших... — Фъргюсън стисна здраво слушалката. Помисли си, че имаше пълното право да постъпи така.

И все пак бяха женени от седемнадесет години. Седемнадесет години! Бяха имали и добри, и лоши дни. Беше ли честно, беше ли наистина честно?

— Какво решихте, мистър Фъргюсън? — повтори Езмънд.

— Аз... аз... не! Не се нуждая от вашите услуги! — изкрещя Фъргюсън.

— Убеден ли сте, мистър Фъргюсън?

— Да, напълно. А вас трябва да ви пъхнат зад решетките. Дочуване, сър.

Той затвори слушалката и внезапно почувствува как от плещите му падна огромен товар. Бързо слезе долу.

Жена му готвеше говежди ребърца — ястие, което никога не бе понасял. Но това нямаше значение. Бе решил да не се дразни от дребни неща.

Звънецът на входната врата иззвъня.

— О, сигурно идват за прането — каза мисис Фъргюсън, като се опитваше едновременно да размеси салатата и да разбърка супата. — Би ли отворил, моля те?

— Разбира се. — Сияещ от новопридобитото си самозадоволство, Фъргюсън отвори вратата. Понесли огромен брезентов чувал, двама униформени мъже стояха отвън.

— От пералнята ли сте? — попита Фъргюсън.

— Служба „Премахване“ — отвърна единият от мъжете.

— Но аз нали ви казах, че не искам...

Двамата мъже го сграбчиха и със сръчност, придобита от дългата си практика, го напъхаха в чувала.

— Нямате право! — изпищя Фъргюсън.

Чувалът над него се затвори и той почувствува, че го носят надолу по алеята. Изскърца врата на автомобил и той внимателно бе поставен на пода му.

— Всичко в ред ли е? — чу той жена си да пита.

— Да, госпожо. Имаше промяна в разписанието. Но все пак успяхме да ви обслужим.

— Радвам се — чу я той да казва. — Такова удоволствие ми достави днешния ни следобеден разговор, мистър Френч. А сега ме извинете моля. Обедът е почти готов и трябва да се обадя по телефона.

Колата тръгна. Фъргюсън се опита да изкрещи, но брезентът притискаше плътно лицето му.

Той отчаяно се попита кому ли щеше да се обажда тя по телефона? И как не бе подозирал?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.